

[Per Federspiel.]

telse af margenen for de valutakurser, der skal gælde. Der er jo en væsentlig forskel mellem den nugældende europæiske valutaoverenskomst, EMA, og den tidligere betalingsunionsordning derved, at de automatiske kreditter ophører. Derfor kunne det have interesse at vide, hvilken virkning dette vil få for bevægeligheden i handelen med valuta, om det er hensigten at fastsætte en større margen, end der hidtil har været gældende, om det er hensigten at fastsætte en snævrere margen, eller om det eventuelt er hensigten at bevare de hidtil gældende svingninger i valutakurserne.

Det andet spørgsmål, som jeg mener det må have interesse at få oplyst, er, hvilken virkning regeringen mener at ophøret af den automatiske kredit i betalingsunionen vil få med hensyn til kravene til den valutareserve, der bør holdes disponibel her i landet enten i nationalbanken eller de private banker.

På disse 2 punkter tror jeg det vil være nyttigt at få oplysninger, inden vi afslutter behandlingen af denne sag.

Lannung: Ved første behandling henviser jeg til bemærkningerne om, at Danmark og en række andre lande på grund af deres ugunstige betalingsbalance i 1955 havde fået henstand med indbetaling af bidrag, og at 2 af disse lande nu har givet afkald på denne særstilling under hensyn til deres forbedrede betalingsbalance, og jeg bad oplyst, om også vi, efter at Danmark har haft en så betydelig valutafremgang, eventuelt ved passende lejlighed agtede at give afkald på denne særstilling og trods henstanden indbetale vort bidrag, som vel andrager sådan noget lignende som 15 mill. dollars. Det bør muligvis netop ske ved en lejlighed, hvor der i øvrigt er forhandling om vor stilling og vore vilkår under valutaoverenskomsten.

Jeg vil være taknemlig for en udtalelse af den højtærede udenrigsminister.

Udenrigsministeren (Krag): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de spørgsmål, der er stillet, og som jeg skal forsøge at give svar på.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel spurgte om virkningen på bevægeligheden i valutakurserne af de regler, der nu gælder i EMA, i forhold til de regler, der gjaldt i EPU. Før EMA, altså den nye europæiske valutaordning, trådte i kraft, var dollarkursen i Danmark fast. Hertil er der at føje, at en række EPU-lande, deriblandt Danmark, i 1953 havde dannet en såkaldt arbitrageklub, og inden for denne klub havde landene aftalt, at hvert enkelt land kunne lade sine valutakurser svinge indtil $\frac{3}{4}$ pct. på hver side af paritetskursen. Det var altså den bevægelighed, valutakursen havde under EPU-systemet. Ved EMAs ikrafttræden er denne arbitrageklub naturligvis overflødigjort; til gengæld hører det med til EMA-systemet, at landene skal fastsætte regler for en vis svingning i deres valutakurs i forhold til dollaren. Her har de enkelte lande fastsat forskellige regler.

Danmark og Storbritannien har hver for sit vedkommende fastlagt en ret bred svingmargen, idet man har besluttet sig til at anvende den samme margen, som før var gældende i arbitrageklubben, nemlig på $\frac{3}{4}$ pct. på hver side af paritetskursen over for dollaren. Det medfører altså, at såfremt man tænker sig, at den danske krone og det engelske pund svinger i hver sin retning, kan der opstå et udsving i forhold til det engelske pund, som er større end det, man havde før. Omvendt kan man også tænke sig, at de svinger i samme retning i forhold til dollaren, og det vil altså give Danmark en yderligere mulighed for at holde stabile sterlingkurser. Andre lande har anvendt mindre svingningsmuligheder. I Sverige har man fastsat en meget ringe margen. I Schweiz har man derimod fastsat en større margen, idet man dér har anmeldt et udsving på $1\frac{1}{2}$ pct.

Jeg håber, at denne redegørelse i hvert fald